

Sándor Boglárka neve ismerősen csenghet a Szabadság olvasói számára. Írása- it sok éven át gyakran olvashatták lapunkban, míg a kollégánk volt. Nem titok, hogy elköltözése Kolozsvárról nem volt egyszerű döntés, így nagy örömmel kértük meg rá, most, három boldog év távlatából vessen számot a várossal, amely mintegy másfél évtizedig az otthona volt.

■ Nem sokat tudtam Kolozsvárról, amikor 1998-ban, alig 19 évesen, friss egyetemistaként odakerültem. Leginkább talán úgy voltam vele, mint az a bajai ismerősöm, aki nemrég azt mondta nekem: ő sosem járt még Kolozsváron, de úgy képzelem, hogy egyfajta kulturális központ lehet. Ráhagytam, hogy igen, az is. Meg annál sokkal több is. Legalább is nekem.

A várost az első perctől kezdve szerettem, bár ott tartózkodásom első hónapja nem alakult a legfényesebben: zöldfülűségem-

Az én Kolozsvárosom

nek és az ismerettség teljes hiányának köszönhetően sikeresen kifogtam a város legkezebb házínijét, aki elég sok energiát ölt abba, hogy diszkrét pokolá tegye az életemet. Szerencsére hamar elmenekültem tőle, és miután rátaláltam egy igen kedves kis lakóközösségre, már jó irányban haladtak a dolgok (azóta is hálával emlékszem vissza arra a három emberre, akikkel első kolozsvári évemet töltöttem egy Drăgălina utcai, hangulatos pin-celakásban).

Azt szoktam mondani: bár nem Kolozsváron nőtem fel, de ott lettem felnőtt. Ott ismer-tem meg a szabad és felelős élet ízt, az önállóságot, ott eszmél-tem rá a világra, és fedeztem fel azt a fajta nagyvárosi életfor-mát, ami egy magamfajta vidéki lánynak (kolozsvárián szólva: vinyitúrának) eleinte nem kevés fejtörést okozott, a ritmusa azon-ban igen hamar magával tudott sodorni. Egyik születési rend-ellenességem, hogy igen ros-zszul tájékozodom, emiatt aztán gyakran eltévedtem, de olyan is előfordult, hogy szinte ösztön-ösen sikerült odatalálni a keresett helyre. Ugyanez a fajta útkeresés jellemezte a Kolozsváron töltött csaknem másfél évtizedemet: néha rossz irányba mentem, de hiszem, hogy többször a jóba. Emlékszem, hogy alig kikerülve a középiskolából, megfogott az egyetemi légkör. Tanáraink kö-zött sok volt a bátorító szemé-

lyiség, csoporttársaimmal pedig arra törekedtünk, hogy minden-kitől megszerezzük a használha-tó tudást, ugyanakkor egymást is inspiráljuk. Szerencsésnek ér-zem magam, mert nekem sok ilyen inspiráló ember jutott, és több barátság bizonyult időtál-lónak. Ami azonban a leginkább hatott rám ebben a nagyvárosi létben, az a kulturális pezsgés. Persze, ha az ember úgy dönt, hogy újság(ot)író akar lenni, és ehhez eleinte kap egy kis támo-gatást is, leginkább egy olyan tá-mogató közeget, mint amilyen a Szabadság szerkesztősége, akkor már aligha lehet más választása, mint napi rendszerességgel járni azokat a helyeket, ahol történik valami. Kolozsvárra pedig a ma-gyar napokat megelőző időszá-mításban sem az volt a jellem-ző, hogy nem történik semmi, és ha az ember lánya történetesen épp egy álmos kisvárosban nőtt fel, akkor a végtelen lehetőségek városában rövid idő alatt pótolni tudta az esetleges kulturális hiá-nyosságait. Ebben a folyamatban pedig lassan elváltak egymástól az addig összemosódottnak tűnő körvonalak: a nagy egész foko-zatosan emberekre, helyekre, épületekre, terekre, élményekre bomlott. Ezek pedig sosem múl-nak el, itt vannak most is velem, bár már három éve elköltöztem a városból. Ha jelenlegi kollégá-imnak időnként egykori mun-kámról mesélek, mindig eszem-be jut például a Köztársaság (ma

Keresek egy rokonszenves padot a Sétatérén, ott találkozom a barátaimmal

Florin Piersic) mozi, ahová péntek reggelként 8 órától sajtó-vevítésekre jártunk, vagy az Attila/A. Mureșanu utcai házak kert-jéből kihajló jázminbokrok illa-ta: Agnus rádiós koromban, ta-vasszal gyakran sétáltam itt le a központba a Ponorului utca leg-végén lévő stúdióból. Vagy fel-emlegetem, mennyire szerettem a terepmunkákat, amikor kicsit kiszakadva a szerkesztőség napi rutinjából, kedves kollégák (so-főr és fotós) kíséretében lehetett járni a környéket, felfedezni a ré-giónk sok-sok kincsét.

Életem igen sok fontos ese-ménye kapcsolódik Kolozsvár-hoz, többek között anyává is itt lettem, hiszen itt született a fiam, ezzel pedig ismét fontos fejezet kezdődött. Általa kerültem kap-csolatba olyan közösségekkel, amelyek hosszú éveken át meg-határoztak, újabb és újabb távlat-okat nyitottak, és igazából eze-ket az éveket sem adnám oda semmiért, hiszen fontos tanulsá-gokat vonhattam le belőlük akkor is, ha ma már ezekre nem tekint-tek szerves részemként. Ugyan-csak a fiamnak köszönhetem, hogy ha bárki megkérdezi tőlem, mi a kedvenc helyem Kolozsvá-ron, akkor szinte gondolkodás nélkül vágom rá: a Sétatér! Erre egyébként érdekes módon csak az utóbbi két évben jöttem rá, amikor néhány napos kolozsvá-ri tartózkodásom idején nem ju-tottam ki a Sétatérre. Tavaly meg is fogadtam, hogy ha legköze-lebb eljutok Kolozsvárra, egy dél-utánt csak a Sétatérnek számok: szeretném ismét bejárni kereszt-ül-kasul, megnézni a régi helye-ket, ahol a fiammal picit korábban szinte naponta megfordultunk. A képzőművészeti egyetem épü-lete előtt posztoló szobrokat, az árkok fölött átívelő hidacskákat, a tavat, ahol kacskákat etettünk, a szökőkutat, amelynek szobrai hol megvoltak, hol nem, de ha jól belegondolok, a tér csaknem minden szegletéhez fűződik va-lamilyen kedves emlékünk. Épp ezért lett szent elhatározásom, hogy legközelebb, miután körbe-sétáltam, keresek magamnak egy rokonszenvesnek látszó padot, oda letelepszem, és ott fogadom szeretettel mindazokat, akik eset-leg találkozni szeretnének velem. Hogy sokan lesznek-e vagy ke-vesen, azt egyelőre nem tudom megsaccolni, hiszen három év-telt el azóta, hogy fizikailag el-hagytam a várost, és bár lelkiileg

sosem távolodtam el igazán, az évek során már megkopott sok-sok kapcsolatom. Holott ezekből azért akadt bőven, hiszen itt él-tem át nagy szerelmeket és nagy csalódásokat, nagy barátságokat (és szintén nagy csalódásokat), tettem szert (úgy érzem) némi szakmai megbecsülésre. Volt idő, amikor el sem tudtam volna kép-zelni, hogy ne itt éljem le az éle-temet, aztán valahogy másként alakult. Három éve már, hogy Ko-lozsvár úgy él bennem, mint a szívem-lelkem városa, az egyik legfontosabb színtere az életem-nek, ahová örökké visszavágyom, de amellyel örökké dicsekszem is, hiszen az onnan hozott ala-pokra bármikor nyugodtan épít-kezhetem.

És hogy legszívesebben mit hoztam volna el magammal a vá-rosból? Ó, rengeteget. A sok-sok, általam nagyon szeretett embe-reken kívül a Szabadság szer-kesztőségét, a Mátyás-szobrot, a Farkas utcát a Romkerttel, a skanzent, az Erzsébet királynéről elnevezett kis gyaloghídat a színház mellett, de akkor már persze a színházat is, valamit a báb-színház mellett a független bábo-sokat is. És persze, ki ne felejt-sem a Kolozsvári Magyar Napo-kat, amely rendezvényt nem csak én, de a férjem is (aki két al-kalommal vehetett részt benne) követendő példaként emleget rendezvényszervezéssel foglalkozó ismerőseinek. Kolozsvár nekem egyszerűen utolérhetet-len, és ezt a köteléket (hiszem) semmi nem tépheti el. S hogy még erősebb legyen, abban mos-tanában a távolság ellenére is Demény Péter versei segítenek a legtöbbet, aki valahogy mindig meg tudja ragadni azt a lényeg-et, amit mi, egyszerű vinyitúrák csak érzünk, de megfogalmazni így nem tudunk.

Nem is tudom, megérdemel-tem-e valójában azt a sok szere-tetet, amit Kolozsváron kaptam: barátoktól, kollégáktól, olvasók-tól, ismerősöktől és ismeretle-nektől. Azt sem tudom, megér-demeltem-e a keserűséget, amit azóta kaptam és kapok, hogy el-hagytam a várost. Bizonyára igaz ez is, az is. Az én hozzáállásom nem változik, a hála és a köszö-net bennem tovább él, és ennek (ezt talán megígérhetem) lesznek még momentumai a jövőben is. Hiszen csaknem 15 év nem mú-lik el nyomtalanul, Kolozsvár ne-kem mindig is Kolozsvár marad.

Anyává is Kolozsváron lettem

Domokos Boglárka 17 éves, két éve érkezett Kolozsvárra, amikor a Református Kollégiumot választotta.

■ – Két éve, amikor középiskolát kellett választanom, egy kedves ismerősöm így szólt hozzám: „Boglárkám! Neked Kolozsvár való. Itt állandó a pörgés, és ez az a hely, ahol nem lesz alkalmad unatkozni. Kiváló lehetőség a kibontakozásra. Kérlek, ne szalaszd el.”

Főtér. Ez a legboldogságosabb hely számomra. Itt döntöttem el véglegesen, hogy nekem igenis Kolozsvár kell a maga pörgésével, zajával, mindenével. Majd itt találkoztunk mindig a szüleimmel, tőlem távol élő barátaimmal, amikor meglátogattak. Így ez volt a helyszíne a legtöbb örömkönnynnek és a leghosszabb öleléseknek. Valamint itt mosolyogtunk a legtöbbet a barátaimmal, teljes mértékben kiélveztük azt az időszakot, amikor Kolozsvár Európa Ifjúsági Fővárosa volt. Fes-

Nekem Kolozsvár kell, zöldpázsitos Főtérrel, mezítláb

tettünk autóra, fára, ingyen öleltünk ismeretlen embereket, amelyért aranyos mosolyt kaptunk cserébe, és olyan dolgokat írtunk fel a „Mielőtt meghalok, szeretnék...” táblára, amit talán soha, senkinek nem mondanánk el, de itt megtettük, mert bízunk Kolozsvárban.

A vakációra is magammal hoztam volna talán a Kolozsvári Állami Magyar Színházat az előadásával, a próbákkal és az a reménnyel, hogy legalább egyszer még felléphetek azon a recsegő színpadon.

Van egy hely, amelynek koordinátáit nem lehet könnyen meghatározni, talán emiatt is foglal el különleges helyet a szívemben. Azt sem mondhatom, hogy a Szamos-part, de azt sem, hogy a Fellegvár, mert valahol a kettő között található. És nem, nem az út, ahol annyi környezetszennyező autó dudál egymásra. Ez csendes hely, ahol a madarak csicseregnek, a fákat csendben fújja a szél, és még a szerelmesek is suttognak. Itt szoktam én is csendben lapozni a könyveket. Olykor könyvvel a kezemben, de ugyanazon az útvonalon érkezem fel a Fellegvár feljára, mondom, még nem Fellegvár, ez csupán a feljárt, ahol néha elhalad melletted pár ember, de nem zavar meg semmi, mert apró lépéseik nesztelenek. Ide szoktam elbújni a város

zajától, ha honvágyam van, de kérek, ne keress, mert ha látom, hogy közeledsz és letelepednél, akkor rögtön elmenekülök.

Nekem és barátaimnak még több mosolyt csalna az arcunk-

ra az, ha a Főtér arról lenne híres világszerte, hogy nem a barátságatlan, szürke köveken sétálnánk, hanem akár mezítláb a frissen lenyírt fűvön rohangálhatnánk a fák és virágok között. S a hát-

térben Mozart, Beethoven, Bach, Chopin vagy más híres zeneszerzők művei szólnának, nem holmi autóbogás vagy mentősziréna. Titokban ilyen zöldpázsitos térre vágyom...

Ide bújok el, ha honvágyam van

A botanikus kert és a lila trólik tetszenek Istvánkának a legjobban Kolozsváron, ha nagy lesz, buszvezető szeretne lenni. Albert István augusztus 28-án lesz hétéves, és a Református Kollégiumban szeptembertől elsős.

■ Az előkészítőben már volt alkalma megismerkedni a társával, akikkel ősztől tovább koptatja majd az iskola padjait, ami pedig a tantárgyakat illeti, eddig a magyaróra a kedvence. Körösfőn értük utol, éppen a nagyszüleimnél nyaralt, ő is és a bátyja is, a megbeszélte időpontban pedig már a kapu előtt vártak bennünket. Hamar leszögezzük, hogy maradunk az udvaron, ott majd kényelmesen elbeszélgetünk, a nap is süt, és egyébként is jó a friss levegő, s mint a tévében, hirtelen úgy ülünk egymással szemben, az asztal két oldalán. Nézőközönségünk is akad: László, a nagyobbik Albert-gyerek, nagymama, nagytata, akik azért időnként kinéznek a kapu elé, ha megáll egy autó, és valakik szemügyre veszik a kiállított vásári portékákat.

De mi igyekszünk nem figyelni ilyesmikre, dolgunk van ugyebár; megtudom, hogy Istvánkéék a Monostoron lak-

Szalagjárdát és egy fát, sok-sok vízzel

nak, közel a troli-végállomáshoz, s gyakran utazik szüleivel az új, lila színű járműveken – innen (is) eredeztethető a rajongása. A botanikus kertben leginkább a virágokat és az erdei ösvényeket kedveli, testvérével is gyakran járnak arra. Persze Körösfőn is jól érzik magukat, kosaraznak, bicikliznek, de a magyar napokra hazatérnek Kolozsvárra, azokat nem hagynák ki semmi pénzért – tavaly is részt vettek, Istvánkának akkor a karkötő tetszett leginkább, amelynek megvásárlásával támogatni lehetett a kárpátjaiakat.

Nem nagyon van olyasmi, amit hiányolna a városban, az álombeli Kolozsvár-képében viszont megannyi tényező található. Egyik ilyen: legyenek olyan járdák, amelyek nem kell lépegetni, hanem valamiféle szalag szállítaná az embereket egyik helyről a másikra, ez bizonyosan megkönnyítené a jövő-menést. Földalatti járatokra is szükség lenne, meg egy olyan fára, amelynek az ágain sok-sok víz folyik le – no nem inni kelene a vízből, hanem csak úgy gyönyörködni a látványban. Ja, meg egy keltetőberendezés-féle is jól fogna: kigurul a tyúk alól egy nagyobb fészkecskébe a tojás, onnan aztán begyűjthetné az ember, és persze látványban sem lenne utolsó.

Körösfőn egyelőre hagyományosabb technikával szedik össze a tojást, némi csavart azonban belevisznek az unokák: „kivesszük, de nem mutatjuk meg mamának, hanem betesszük egy hűtőbe, ami meghűti, utána bemegyünk és szólunk mamának, hogy ott a tojás”, magyarázza a

folyamatot Istvánka. Amúgy ő a nagyobb szaki ebben, a testvére ritkábban jár a tojások után. Ez a nap ellenben más volt, mint a többi, „ma reggel nem tudtam megnézni vagy nem akartam”, jegyzi meg a kisfiú, nagymamája pedig rögvést hozzáfűzi nevetve: „nem jutott eszedbe, izgultál, vártad, hogy jöjjenek”.

Hogy is volt ez, kérdezem immár Istvánkától, ő pedig készségesen válaszol: „úgy, hogy kicsit sírtam, mérgeskedtem, de aztán eszembe jutott, hogy ennyi nem olyan veszélyes, elmonda-

ni, hogy Kolozsváron mi történik. Anya győzögetett egy darabig, mondta, hogy csak kérdezni fognak, az nem olyan nagy dolog...” Eleinte zokon vetted, mondom én, és visszadobom a labdát: mivel indokoltad, hogy nem akarsz válaszolni? Jön is a felelet, valahogy így fogalmazott néhány nappal korábban: „nem akarom, nem akarom, nem akarok híres lenni!”. Hogyhogy, nem jó híresnek lenni?, faggatom tovább, mire ő: „Hát jó lesz, csak még nem akarok híres lenni, majd csak nagy koromban...”

Például arról is híres lehetne majd, hogy verseket vagy meséket ír – már, ha a hirtelen választott foglalatosság valóra válik... Addig viszont lefolyik még némi vízmennyiség a Szamoson, a büszke szülők pedig már most törhetik a fejüket, hogy mivel lepjék meg kisebbik fiukat közelgő születésnapján. Ó, hát egyszerű: vegyenek csak egy felfújható medencét, nagyobb, mint amilyen jelenleg van a körösfői nagyszülők portáján. Azt mostanra már „kinőtték”. (Lejegyezte: Ferenc Zsolt)

Nem akarom, nem akarom, nem akarok híres lenni! ... még...